

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Skribenten Nik. Fred. Sev. Grundtvigs Literaire Testamente

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 26. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1827_455-txt-shoot-idm766/facsimile.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

kan gjenmænde, men alle Saaer-Folk drufne i en Bro, hvor Tunge og Ven, hvor Folket og de Bog-lærde kan mødes, lære at forstaae og agte hinanden; at jeg fandt en saadan Bro nødvendig, og lagde dristig Haand paa Verket, uagtet netop jeg og mine Fige, med den gammeldags Trø og det velbekjendte Høvel: Sprog, trængde mindst dertil, trængde kun dertil, forsaavidt vi satte nogen Pris paa det aandelige Borgers Samfund med Andre, end vore Troesforbandte og Kirke: Gængere, paa aandsdødføende Begreb: Virkning selv med Andre i Norden end vore Ned: Borgere!

Jeg seilede ikke heri, og de Boglærdes Medhjælpelse for Folke: Bøgerne vil, hvis den vares, hævne sig grusomt netop paa det Parti, som var mig mest imod: thi er det ikke en folkelig Sag, at mit Publikums Børn og mit Havn: Publikum vil, inden de veed det, vinde en Styrke i Nordens Old: Kronike og i Modersmaalet, som giver Folket i deres Haand, medens de Sprogslærde: supse og betees! Hvem kan afvende det, naar de selv ikke vil, hvem: Faren truer, naar de der vil: agtes af Folket og virke aandelig paa dem, ei vil lære at respectere: Folke: Mænden og Modersmaalet, ligesaa vel i Madmets: Kosten, og paa: Blaagarns: Tungen, som hvor de: sibe Floid og Silke, ei lære at forstaae, at Bog: Sproget i sin Udvikling, som jeg dog vel ikke har stærkt at hemme, er paa alde: Veie, og skrider kun

frem med Dødnings: Been til Konst: Barbariets tomme Drik, saasnart det løstiver sig fra sin levende Rod i Moders: Maalet!

Hvori seilede jeg da? Naturligvis deri, at jeg ikke saaledes tog Bladet fra Munden for mange Aar siden, og sagde reent ud, hvad jeg vel baade tids: nok og tid nok, maaskee baade for tidt og for tidlig, slog paa, men immer selv svækkede og fordunklede ved at fortælle mine Præste: Drømme, om Miraklerne der skulde skee ved min Grav, naar mine Been kom til at hvile paa Landsby: Kirkegaarden hos mine Fædres! Vist nok skulde kloge Folk seet, hvad end ikke jeg var blind for, at naar jeg vilde gjort Præstes: Brug af min Fortroelighed med Nordens Mænd og af min Styrke i Moders: Maalet, da skulde jeg ikke plaget mig selv med at omflade de gamle Kroniker til maadelige Folke: Bøger, men forlystet mig med at skrive nye Kroniker paa fri: Haand, som i det Mindste kunde blevet ti Gange saa livlige, og vilde neppe trængt til de Bog: lærdes: Anbefaling; det skulde kloge Folk seet, og naar de ikke vilde agtet min Selv: Hornægtelse, dog smilt ad Drømmene, hvor: med jeg søgte deels at trøste mig over det i Længden drøbende Arbeide, deels at retfærdiggjøre det i Præstens: Mene; men har jeg sagt de Danske Bog: lærde saa tit, at de var endnu mere forstnyede i sig selv end jeg, saa skulde jeg ogsaa husket det, og ei kyst dem fra de ukyldige Kroniker,

